

# РЕШЕНИЕ

№ 5355

гр. София, 13.10.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,**  
в публично заседание на 23.09.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Димитрина Петрова**

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **4010** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197 и следващите от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], 3. индустриална зона, Фарма парк №19, срещу Решение № ПИ-107 от 05.03.2020 г. на Директора на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата му срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх.№ С200022-022-0000720 от 14.01.2020 г., издадено на основание чл. 121 ал.1 от ДОПК от главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

Жалбоподателят излага становище за незаконосъобразност на обжалвания акт. Твърди се, че не са изпълнени законовите предпоставки за налагане на запора съгласно чл. 230, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК. Иска от съда да отмени обжалваното решение.

В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директор на ТД на НАП – С., се представлява от юрк. Р., която оспорва жалбата и моли за потвърждаване на процесното решение, като правилно и обосновано. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Дружеството [фирма], ЕИК[ЕИК], има изискуеми задължения общо в размер на 104 527,67 лв. (сто и четири хиляди петстотин двадесет и седем лева 0,67 ст.), от които главница в размер на 60 587,84 лв. и лихва в размер на 43 939,83 лв., считано към 14.01.2020 г. по изпълнително дело №22150001349/2015 г., по повод на изискуемите

задължения, установени с годни изпълнителни основания.

Срещу [фирма], ЕИК[ЕИК] е образувано изпълнително дело №22150001349/2015 г. Съгласно чл. 215, ал. 1 от ДОПК. за обезпечаване на публичните задължения по изпълнително дело №22150001349/2015 г., са предприети действия от публичен изпълнител, а именно: Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С200022-022-0000720/14.01.2020 г.

На основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 2 от ДОПК, във вр. с чл. 195, ал. 1 от ДОПК е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С200022-022-0000720/14.01.2020 г., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], е наложен запор върху вземане от трето задължено лице [фирма], ЕИК[ЕИК], по договор за услуги №01/13 за проект 391 строителни и ремонтни работи в сградата на [фирма], гаранционна издръжка в размер на 5% и срок на гаранцията до 01.10.2017 г.

На 14.01.2020 г. е издадено Запорно съобщение с изх. №С200022-119-0000245/14.01.2020 г. до длъжника и третото задължено лице, с което е наложен запор върху вземане от трето задължено лице. Запорното съобщение е връчено на третото задължено лице – [фирма], по електронен път на 14.01.2020 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът въз основа на събраните по делото доказателства и въз основа на приложимия закон, прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК и се оспорва от лице адресат на акта. Не се установява наличие на пречупстващи съдебното производство основания по смисъла на чл. 159 от АПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК, с оглед на което и съдът намира допустимост на съдебното разглеждане на жалбата по делото и следва да се произнесе по същество на правния спор.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК - Директора на ТД на НАП, при спазване на изискването за форма, като са изложени фактическите и правните основания за издаването му и съдържа реквизитите, посочени в чл.59 от АПК.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК, съдът отменя наложената обезпечителна мярка, ако 1) длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; 2) не съществува изпълнително основание и 3) ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 ДОПК и чл. 195, ал. 5 ДОПК. Така очертаната правна регламентация предопределя и обхвата на съдебната проверка.

Съгласно първата хипотеза на чл. 197, ал. 3 от ДОПК, съдът отменя наложената обезпечителна мярка ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Данни и доказателства за наличието на тази предпоставка за отмяна на наложената обезпечителна мярка не са представени от жалбоподателя.

На следващо място, доколкото в конкретния случай не са налице хипотезите на чл. 195, ал.5 от ДОПК, а обезпечителните мерки са предварителни, тоест не е приложимо изискването за съществуване на изпълнително основание, преценката на съда се свежда до това дали при издаването на ПНПОМ са спазени изискванията по чл. 121, ал.1 от ДОПК.

Налагането на предварителни обезпечителните мерки е въпрос на оперативна самостоятелност – както на ревизиращия орган, който въз основа на събраните факти

и данни в хода на ревизията преценява дали да отправи искане за налагането им, така и на публичния изпълнител, който от своя страна не е длъжен да уважи отправеното искане, а следва да извърши самостоятелна преценка дали без налагането на мерките събирането на задълженията за данъци и задължителни обезпечителни мерки ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Изводът на публичния изпълнител следва да се основава на анализ на конкретно посочени факти и обстоятелства, така че да може да бъде извършена преценка дали са изпълнени изискванията на закона (чл.169 АПК) и спазен ли е принципа на съразмерност по чл.6 от АПК.

Безспорно се установява по делото, че оспорените предварителни обезпечителни мерки са наложени в хода на образувано изпълнително производство. По отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност и се ползва от преценката на ревизиращия орган. В настоящия случай, след като е взел предвид размера на предполагаемото публично вземане, посочен от органа по приходите, публичният изпълнител е постановил оспорената обезпечителна мярка.

Процесните обезпечителни мерки са наложени на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК - в хода на ревизия, с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на публични задължения ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Съгласно чл. 121, ал. 3 от ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършването от ревизираното лице дейност. Съдът намира, че разпоредбата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК следва да се тълкува съобразно систематичното ѝ място, като се държи сметка на засиления държавен интерес, деклариран в чл. 121, ал. 1 ДОПК - охрана на събирането на публични държавни вземания. Всяко обезпечение неминуемо води до накръняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество, нормата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК предвижда налагането избиращо на тези обезпечителни мерки, които не препятстват, или не водят до спиране на дейността на лицето.

Следва да се отбележи, че органът по принудително изпълнение е наложил заповед върху вземане, което длъжника има към трето лице на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 2 от ДОПК, който гласи, че заповед се налага върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът на публичното вземане има към трето лице. Изискването на чл. 202, ал. 2 от ДОПК е алтернативно: ликвидно или изискуемо вземане. Така съгласно цитираната разпоредба: „Заповед върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез заповедно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките, в които третото задължено лице има сметки.“ В процесния случай вземането е ликвидно, определено е като основание и по размер и е признато пред публичен изпълнител.

При този изход на спора и на основание чл. 161 от ДОПК на административния орган се дължат разноски в размер на 100 лева, представляващи юрисконсулско възнаграждение, преценено с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, трето отделение, 63 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], З. индустриална зона, Фарма парк №19, срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх.№ С200022-022-000720/14.01.2020 г., от публичен изпълнител при ТД на НАП С., потвърдено с Решение № ПИ-107/05.03.2020 г. на Директора на ТД на НАП - [населено място].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], З. индустриална зона, Фарма парк №19, да заплати на ТД на НАП С. сумата от 100 /сто/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: